

Referat: Caius Iulius Caesar Octavianus Augustus si Egiptul Cleopatrei

In urma "campaniei pacii", in care se angajasera mai toti amicii lui Octavianus, popularitatea acestuia creste continuu (o noua opera comandata lui Vergilius - Georgicele - care exalta munca agricola, contribui eficient la aceasta), in timp ce Antonius pierde pe acest teren prin legarea sa prea strinsa de Cleopatra, cu care chiar se casatorise in 36 i.e.n.

si, in timp ce Octavianus, prin acordarea unor largi drepturi provinciilor, consolideaza unitatea imperiului in jurul Romei, Antonius cedeaza Cleopatrei teritoriile orientale obtinute (in 39 i.e.n., Ventidius Bassus, ofiter al sau, ii infringe pe parti). Acest fapt, precum si deschiderea testamentului lui Antonius, pastrat in templul Vestei, prin care Antonius dispunea sa fie inmormintat in Egipt si il recunostea ca legitim pe fiul lui Ceasar si al Cleopatrei, fura abil exploatate de propaganda, din ce in ce mai bine organizata a lui Octavianus, astfel incit, la sfarsitul anului 32 i.e.n., Roma declara razboi Egiptului.

Octavianus facuse in acest fel - in cea mai mare parte pastrandu-se in culisele afacerii - pasul decisiv pentru inlaturarea singurului sau concurent primejdios. in batalia navala de la capul Actium, de pe Marea Ionica, flota Romei, sub comanda lui Agrippa (ajutat de Lucius Arruntius pe centru si Marcus Laertius pe celalalt flanc, cel drept), obtine, la 2 septembrie 31 i.e.n. o victorie usoara (datorata defectiunii Cleopatrei, care parasii lupta chiar la inceput si fu urmata imediat de Antonius, gest inexplicabil al acestuia), iar trupele romane patrund in Egipt prin Alexandria (august, 30 i.e.n.), practic fara a intalni o opozitie serioasa din partea lui Antonius.

Sinuciderea lui Antonius, imitat de Cleopatra, indeparteaza si ultimul obstacol din calea instaurarii puterii personale a lui Octavianus. Caracterul duplicitar si demagogic al acestuia imprima aceleasi trasaturi si formei puterii sale. Astfel, in loc de imperiu, lesne de declarat, Octavianus se asaza in fruntea Romei exercitand putere de imparat, dar afisind o falsa democratie, prin pastrarea unui senat lipsit practic de putere. Aceasta formula, ce va fi mentinuta pana spre sfarsitul secolului al III-lea e.n., a capatat numele de principat.